

29. dubna 2015 - Mezinárodní den tance

Autorem poselství k letošnímu Mezinárodnímu dni tance je: **Israela GALVÁN de los Reyes**

POSELSTVÍ K MEZINÁRODNÍMU DNI TANCE 2015 (v překladu Aleny Jurionové)

Carmen Amaya, Valeska Gert, Suzushi Hanayagi, Michael Jackson... Marně si lámu hlavu, kam bych jejich styl zařadil. Všichni se mi jeví spíš jako generátory energie. Přemítám, jak důležitá je na jejich tanci choreografie a docházím ke zjištění, že mnohem důležitější než choreografie je bezpochyby energie sama, vír, jež roztáčí.

V duchu si představuji Teslovu cívku, která k sobě všechny přitahuje, vysílá léčivé paprsky a metamorfozuje těla tanečníků - z Piny Bausch je náhle kudlanka nábožná, Raimund Hoghe se proměňuje ve skarabea, Vicente Escudero v strašilku a Bruce Lee dokonce ve stonožku.

Svůj první duet jsem tančil se svou matkou, když byla v sedmém měsíci těhotenství. Třeba vás napadne, že přeháním. Ačkoli téměř vždy tančím sám, představuji si, že mě přitom provázejí přízraky, díky nimž vypadávám ze své role osamělého tanečníka, jehož Didi-Huberman nazval „bailaor de soledades" (aniž by tím ovšem mínil soleares).

V dětství jsem tančil nerad, bylo to však něco, co ze mě tryskalo přirozeně a snadno, takřka instinktivně. Postupem času jsem si uvědomil, že tanec léčí, že na mě má téměř hojivý účinek, pomáhal mi překonávat mou vrozenou uzavřenost a otevíral mě ostatním lidem. Nedávno jsem viděl fotografii, na níž je dítě postižené ebolou léčeno tancem. Víím, že je to jen pověra, ale co když na ní něco bude?

Tanec se u mě nakonec vyvinul v posedlost, jež spotřebovává veškerý můj čas a nutí mě tančit i v klidu, když se vůbec nehýbu. Dostávám se tím tak trochu mimo běžnou realitu. Nevím, zda je to dobré, špatné nebo potřebné, ale takhle to prostě mám. Když sedím na pohovce a jen tak si v klidu přemýšlím, má dcera Milena si mě dobírá: Tati, nech toho tancování.

Já totiž instinktivně vnímám, jakým stylem se lidé pohybují, když ku příkladu krácejí po ulici nebo zastavují taxík, každý jinak, svým unikátním způsobem či s osobitou neforemností. Všichni při tom tančí! Netuší to, ale všichni tančí! Rád bych na ně zavolał: někteří z vás to ještě nevědí! Všichni tu tančíme! Ten, kdo netančí, má smůlu, je mrtvý, nic necítí ani netrpí!

Mám rád slovo fúze. Ne jako marketingový termín označující jakési neústrojné spojení pojmů, aby se značka či styl lépe prodávaly. Spíš ve smyslu štěpení, jaderné směsi: šejkr, v němž Juan Belmonte tančí s nohama vrostlými do země, Isadora Duncan ladně rozpíná paže a tlouštík Jeff Cohen ze seriálu The Goonies kroutí boky ostošest. Ze všech těchto přísad bych

namíchal dobrý, výživný nápoj, který by dle potřeby působil lahodně, hořce, nebo opojně. Vždyť z podobné směsi povstala i naše tradice, vzešli jsme z koktejlu, jehož složení chtějí pravověrní udržet v tajnosti. Ale kdepak! Rasy, náboženství i politická přesvědčení, to všechno přece do této směsi patří! Všichni můžeme tančit spolu! Možná ne v páru, ale bok po boku určitě.

Jedno čínské přísloví praví: mávne-li křídly motýl, je to cítit i na druhém konci světa. Když v Japonsku vzlétne moucha, vody Karibiku vzedme tajfun. Pedro G.Romero po jedné obzvlášť razantní interpretaci sevillanas poznamenal: Toho dne, kdy dopadla bomba na Hirošimu, někde na lesní mýtině v Rakousku zkoušel Nižinskij svůj fenomenální skok. Nechávám se strhnout představitivostí: Savion Glover dupne, a Michail Baryšnikov se roztočí. Kazuo Ono naopak znehybí, ovšem vzniklé elektromagnetické pole dostihne Anu Muñoz. Její pouhá vzpomínka na Vonrada Veidta způsobí zemětřesení v lóži Akrama Khana – jeho rolničky zachřestí a podlahu zkropí unavené kapky jeho potu.

Rád bych tento Mezinárodní den tance i tato slova věnoval komukoli, kdo právě v tuto chvíli někde na světě tančí. Dovolte mi nicméně vyslovit toto zábavné přání: tanečníci, hudebníci, produkční, kritici i programoví režiséři – nechť oslavy propuknou, dejme se všichni do tance, jako to dělával Bėjart, tančeme ve velkém stylu, zatančeme Ravelovo Bolero, zatančeme si je spolu!

Israel GALVÁN de los Reyes